

Quadern de cultura

València, en la platea

Cinc obres, simultàniament, en la cartellera teatral de la ciutat

A migdia, en un dinar amb molta concurrència periodística, el president de la Corporació provincial de València, Antoni Asuncion, i el director dels Teatres de la Diputació, Casimir Gandia, presentaven la programació de la nova temporada del Teatre Principal, que s'inauguraria el dia següent amb una *Gala d'Estrelles de la Dansa* de nivell internacional.

Era el dia 18. La nit anterior, Dagoll-Dagom havia estrenat en català l'espectacle *Glups!!*, aplaudit a rabiar pel nombrós públic present a la Societat Coral El Micalet. De nit, la Sala Escalante, també de la Diputació, estrenava *De perdidos, al río*, de Leal, Garcia i Burgos. I mentrestant, el Globo de Sevilla representava, al Teatre València, una adaptació dels *Cuentos de la Alhambra*, de Washington Irving, i

l'Olympia, recuperat del cinema per al teatre per l'empresa Colsada, oferia *La chica del asiento de atrás*, a càrrec de la companyia d'Arturo Fernández.

Cinc obres a la vegada no és un cas freqüent en l'esquifida cartellera teatral de la ciutat. Ni es parla tant de teatre normalment. Ni s'hi generen tantes polèmiques i expectatives. No sovintegen, tampoc, sessions extraordinàries del Consell Assessor de Teatre, com la que s'ha celebrat els dies 20 i 21, con-

Una escena de *Glups!!*

Jordi Vicent

vocada per la Generalitat per a estudiar la creació del Centre Dramàtic Valencià.

Es tractava, doncs, d'una setmana insòlita, amb desenllaços esperats, estrenes interessants i totes les incògnites i les opinions damunt la taula. «Volem que el Principal siga digne del títol de primer coliseu de la ciutat», afirmava Casimir Gandia, entre cullerada i cullerada, davant els periodistes. Asuncion parlava de continuïtat res-

pecte a l'anterior etapa a càrrec de Rodolf Sirera. I Gandia reprenia el discurs justificant l'oferta que proposa per al Principal a partir d'unes dades científiques (les enquestes de la revista *El Público*) i altres dades intuïtives de collita pròpia. Deu ser la seua intuïció equivocada (perquè, d'espectadors, n'han replegat molts) el que ha batejat l'inici de la seua gestió amb una errada tan enorme com la d'impeidir la presència de *Glups!!* al Principal, perquè consi-

De perdidos, al río és un musical sobre els anys seixanta

nador que la companyia del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya accepta aquesta setmana amb *L'òpera de tres rals* de Bertolt Brecht. Dues de les quatre representacions de l'obra seran l'única cosa en català que els espectadors valencians podrem veure al Teatre Principal al llarg d'aquest trimestre. Després, vindran José Luis Gómez, amb *Juicio al padre*, de Kafka, les orquestres de jazz de *Buddy Rich* i *Mel Lewis*, l'*Antologia de la Zarzuela* de José Tamayo, un *Homenatge a Rodrigo*, *La herida del tiempo*, de Priestley, en versió de José Maria Morera, un recital de *Montserrat Caballé*, el *Ballet Clásico Nacional* i Amparo Rivelles i Lola Cardona amb *Hay que deshacer la cosa*.

Fou molt clar Casimir Gandia quan va assegurar que no havia trobat cap muntatge valencià amb suficient categoria per a ser programat al Principal i, tot seguit, va assajar una classificació segons la qual aquest teatre acollirà espectacles de categoria artística internacional o de molta base popular, la Sa-

derava més rendible la versió en castellà.

De rebot, Asuncion, com a darrer responsable polític, hagué de sentir els crits i els xiulits d'una part del personal que assistia a l'estrena del divertit muntatge de Dagoll-Dagom, indignat per la imposició d'aquest demencial bilingüisme unilateral, només aplicable, pel que sembla, a productes culturals en la llengua del país.

Un bilingüisme margi-